

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 331/05-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. novembra 2005 predbežne prerokoval sťažnosť RNDr. Mgr. L. Z., bytom P, zastúpeného advokátom JUDr. P. H., B., vo veci namietaného porušenia čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základných práv podľa čl. 19 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práv podľa čl. 10 ods. 1 a 2, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práv podľa čl. 2 ods. 3 písm. a), čl. 14 ods. 1 a čl. 20 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach uznesením Obecného zastupiteľstva obce V. č. 224/1993 z 28. decembra 1993, postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 2122/98, postupom a rozhodnutím Okresného súdu Levice v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 274/00, postupom a rozhodnutím Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 199/04, ako aj uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 41/2005 zo 17. júna 2005 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť RNDr. Mgr. L. Z. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. októbra 2005 doručená sťažnosť RNDr. Mgr. L. Z., bytom P. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. P. H. B., vo veci namietaného porušenia čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základných práv podľa čl. 19 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práv podľa čl. 10 ods. 1 a 2, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listiny“), ako aj práv podľa čl. 2 ods. 3 písm. a), čl. 14 ods. 1 a čl. 20 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „pakt“) uznesením Obecného zastupiteľstva obce V. (ďalej len „obecné zastupiteľstvo“) č. 224/1993 z 28. decembra 1993, postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 2122/98, postupom a rozhodnutím Okresného súdu Levice v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 274/00 a postupom a rozhodnutím Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 199/04, ako aj uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Cdo 41/2005 zo 17. júna 2005.

Zo sťažnosti sťažovateľa a jej príloh vyplýva, že obecné zastupiteľstvo uznesením č. 224/1993 z 28. decembra 1993 *„schválilo zmenu názvu ulice (...) a ulicu (...)“*, preto sa sťažovateľ 29. novembra 1995 obrátil podaniami na Okresnú prokuratúru v Ž. (ďalej len „okresná prokuratúra“) a Okresný úrad vyšetrovania Policajného zboru v Ž. (ďalej len „okresný úrad vyšetrovania“), v ktorých oznámil podozrenie zo spáchania trestného činu tým, že došlo k premenovaniu ulice (...) na ulicu (...). Okresná prokuratúra *„na podanie sťažovateľa zo dňa 29. 11. 1995 odpovedala dňa 21. 1. 2005 s tým, že uznesenie sp. zn. ČVS: VP-466/01-95 z 23. 5. 1996 podľa § 159 ods. 1) vtedy platného Trestného poriadku, ktorým vyšetrovateľ vec odložil považuje za zákonné“*. Dňa 9. júna 1996 podal sťažovateľ okresnej prokuratúre podanie *„o podozrení zo spáchania trestného činu zneužitia*

právomoci verejného činiteľa“ vyšetrovateľom okresného úradu vyšetrovania, ktoré prokurátor okresnej prokuratúry uznesením sp. zn. Pn 1141/95 z 2. júla 1996 odložil.

Žalobou proti obci V. doručenou okresnému súdu 11. decembra 1998 sa sťažovateľ domáhal, „*aby súd v rozsudku konštatoval, že pomenovanie ulice podľa (...) bolo protizákonné a aby obec V. bola povinná najneskôr do 5-tich dní po právoplatnosti rozsudku ulicu premenovať*“. Okresný súd Žilina unesením sp. zn. 6 C 2122/98 zo 6. júla 2000 „*vyslovil svoju miestnu nepríslušnosť a spis postúpil bez rozhodnutia Okresnému súdu Levice*“ (Okresnému súdu Levice bol spis doručený 10. októbra 2000), ktorý uznesením č. k. 11 C 274/00-65 zo 17. apríla 2001 konanie zastavil s tým, že vec po tom, ako uvedené rozhodnutie nadobudne právoplatnosť, postúpi ústavnému súdu. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ 7. júna 2001 odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 6 Co 319/02-82 z 31. decembra 2002 tak, že napadnuté uznesenie Okresného súdu Levice zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Rozsudkom č. k. 11 C 274/2000-123 z 27. apríla 2004 Okresný súd Levice žalobu zamietol, proti tomuto rozsudku sťažovateľ podal 22. júla 2004 odvolanie. Krajský súd rozsudkom č. k. 6 Co 199/2004-154 z 12. októbra 2004 rozsudok prvostupňového súdu potvrdil. Sťažovateľ proti rozsudku krajského súdu podal 7. januára 2005 dovolanie najvyššiemu súdu, ktorým sa domáhal zrušenia rozhodnutia odvolacieho súdu z 12. októbra 2004 i rozhodnutia súdu prvého stupňa z 27. apríla 2004 a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Na ústavný súd sa sťažovateľ obrátil sťažnosťou z 8. februára 2005 podanou v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti odvolacieho rozsudku (9. decembra 2004) po vyčerpaní všetkých opravných prostriedkov vrátane dovolania. Vo svojej sťažnosti z 8. februára 2005 sťažovateľ okrem iného namietal, že rozhodnutia odvolacieho i prvostupňového súdu spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci, a požadoval zrušenie týchto rozhodnutí.

Ústavný súd svojím uznesením č. k. I. ÚS 103/05-22 z 9. júna 2005 sťažnosť sťažovateľa odmietol okrem iného i z dôvodu nedostatku svojej právomoci podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, pretože o ochrane sťažovateľových práv a slobôd vtedy rozhodoval iný súd – najvyšší súd. Ústavný súd sa preto podľa sťažovateľa tou časťou

sťažnosti, ktorou sa domáhal zrušenia rozsudku Okresného súdu Levice, rozsudku krajského súdu a primeraného finančného zadost'učinenia, nezaoberal.

Najvyšší súd svojím uznesením sp. zn. 2 Cdo 41/2005 zo 17. júna 2005 doručeným sťažovateľovi 17. augusta 2005 dovolanie sťažovateľa odmietol bez toho, aby bola preskúmaná vecná správnosť napadnutých rozhodnutí krajského súdu a Okresného súdu Levice.

Podľa sťažovateľa uznesením obecného zastupiteľstva z 28. decembra 1993 došlo a neustále dochádza k porušovaniu jeho základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy, práva podľa čl. 8 dohovoru a práva podľa čl. 10 ods. 1 listiny a uvedené uznesenie je aj v rozpore s čl. 1 ods. 1 ústavy. Podľa sťažovateľa predmetným uznesením je porušované aj jeho právo podľa čl. 20 paktu a v ňom zahrnuté právo sťažovateľa na vlasť bez vojnovnej propagácie, bez propagácie rasovej a náboženskej nenávisťi a bez podnecovania k diskriminácii.

Sťažovateľ sa za účelom ochrany svojich práv podľa čl. 36 a čl. 38 Listiny, čl. 46 a čl. 48 ústavy a čl. 2 ods. 3 písm. a) a čl. 14 paktu obrátil 11. decembra 1998 na Okresný súd Žilina, aby sa domáhal svojho práva na ochranu ľudskej dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti voči obci V. a aby mu táto obec zaplatila primerané finančné zadost'učinenie vo výške 16 Sk. Predmetné konanie vedené na Okresnom súde Žilina bolo ukončené 6. júla 2000, keď bol spisový materiál v tejto veci z dôvodu miestnej nepríslušnosti postúpený Okresnému súdu Levice, ktorému však bol podľa jeho tvrdenia spisový materiál vo veci doručený až 10. októbra 2000.

Konanie pred Okresným súdom Žilina bolo podľa sťažovateľa poznačené neprimerane dlhými a zbytočnými priet'ahmi v konaní, na ktoré sa sťažovateľ viackrát u predsedu Okresného súdu Žilina sťažoval.

V konaní v uvedenej veci pokračoval po postúpení veci Okresný súd Levice a aj konanie pred týmto súdom malo podľa sťažovateľa *„závažné vady konania spôsobené postupom súdu a vykonanými úkonmi vo veci“*.

V priebehu odvolacieho konania na krajskom súde vedeného pod sp. zn. 6 Co 199/04 nebol sťažovateľ na pojednávaní konanom 12. októbra 2004 poučený o svojich právach, tak ako to predpokladá § 5 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), predsedníčka senátu mu neumožnila vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom a jeho prednes k predloženým dôkazom asi po 2,5 minútach zastavila a bol vyzvaný, aby *„bol ticho a posadil sa“*, pričom odporca v predmetnej veci na pojednávaní prerušený vo svojom prejave nebol a mohol k veci uviesť, čo chcel. Celé pojednávanie pritom trvalo len asi 29 minút.

Sťažovateľ je toho názoru, že dovolací súd vo svojom rozhodnutí nesprávne a nepresne posúdil dovolací dôvod podľa § 237 písm. f) OSP, ako aj všetky uvádzané dovolacie dôvody.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti požiadal aj o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 280 000 Sk, pretože *„(...) Dlhodobu a intenzívne, od roku 1995, sú porušované jeho základné práva a slobody. Tým okrem iného dochádza k významným zásahom do jeho súkromného života, cíti sa ohrozený a nemá pocit bezpečia. Sťažovateľ je už takmer desať rokov nútený žiť v právnej neistote a to z dôvodov prieťahov v súdnom konaní. V súdnom konaní a v postupoch, ktorými sa sťažovateľ domáhal ochrany pred porušovaním jeho sťažovateľa bol sťažovateľ mnohokrát ponižovaný, a to buď slovnou, alebo tým, že súdy i iné orgány ignorovali jeho podania, reagovali na ne s veľkým a neospravedlňiteľným oneskorením alebo na ne nereagovali vôbec, prípadne právne nekonzistentne. (...)“*

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiada, aby ústavný súd *„vydal nasledujúci nález:*

Uznesenie obecného zastupiteľstva obce V. č. 224/1993 zo dňa 28. 12. 1993, ktorým bolo rozhodnuté o premenovaní ul. (...) na ulicu (...), je z dôvodu uctievania a oslavovania (...), čiže uctievania, a propagovania protagonistov Slovenského štátu z rokov 1939 až 1945 ako aj verejného propagovania symbolov fašistického štátu, porušením vyššie uvedených základných práv a slobôd sťažovateľa, a teda v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky, s ústavnými zákonmi a ustanoveniami medzinárodných zmlúv, s ktorými vyslovila súhlas Národná rada Slovenskej republiky a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom a ktorými je Slovenská republika viazaná, a preto sa zrušuje.

Rozsudok Okresného súdu Levice sp. zn. 11 C 274/2000 zo dňa 27. 4. 2004 sa zrušuje.

Rozsudok odvolacieho Krajského súdu v Nitre č. k. 6 Co 199/2004-154, zo dňa 12. 10. 2004 sa zrušuje a vec sa vracia prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v Bratislave, ako súdu dovolacieho, sp. zn. 2 Cdo 41/2005, zo dňa 17. júna 2005 sa zrušuje.

Sťažovateľovi sa podľa čl. 127 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 280 000,- Sk“.

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

II. A. K namietanému porušeniu čl. 1 ods. 1 ústavy, základných práv podľa čl. 19 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru, práv podľa čl. 10 ods. 1 a 2, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práv podľa čl. 2 ods. 3 písm. a), čl. 14 ods. 1 a čl. 20 paktu uznesením obecného zastupiteľstva č. 224/1993 z 28. decembra 1993, postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 2122/98, postupom a rozhodnutím Okresného súdu Levice v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 274/00 a postupom a rozhodnutím krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 199/04

Sťažnosť sťažovateľa doručená ústavnému súdu 17. októbra 2005 sa v tejto časti týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol uznesením č. k. I. ÚS 103/05-22 z 9. júna 2005, ktorým sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol z rôznych dôvodov (v časti namietaného porušenia práv sťažovateľa uznesením obecného zastupiteľstva a postupom Okresného súdu Žilina bola sťažnosť odmietnutá ako oneskorene podaná, v časti namietaného porušenia práv sťažovateľa krajským súdom bola sťažnosť odmietnutá pre nedostatok právomoci ústavného súdu a napokon v časti namietaného porušenia práv sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a rozhodnutím Okresného súdu Levice v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 274/00 bola sťažnosť odmietnutá ako zjavne neopodstatnená).

Právoplatné rozhodnutie ústavného súdu č. k. I. ÚS 103/05-22 z 9. júna 2005 predstavuje v tomto konaní prekážku veci rozhodnutej (§ 159 ods. 3 OSP v spojení s § 31a zákona o ústavnom súde), a preto vo veci konajúci senát ústavného súdu musel sťažnosť sťažovateľa v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnuť ako neprípustnú [§ 24 písm. a) zákona o ústavnom súde].

II. B. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 a čl. 48 ústavy, práv podľa čl. 6 dohovoru, práv podľa čl. 36 a čl. 38 listiny, ako aj práv podľa čl. 2 ods. 3 písm. a) paktu uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 41/2005 zo 17. júna 2005

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti vo vzťahu k najvyššiemu súdu namietal, že dovolací súd „*nesprávne a nepresne posúdil dovolací dôvod podľa § 237 písmena f) OSP, ako aj všetky uvádzané dovolacie dôvody*“. Podstatou tejto časti jeho sťažnosti je teda namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy (čl. 36 listiny a čl. 6 dohovoru), v dôsledku ktorého došlo aj k zásahu do jeho ďalších vyššie označených práv.

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Cdo 41/2005 zo 17. júna 2005 rozhodol, že dovolanie sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 6 Co 199/2004 z 12. októbra 2004 odmieta, a súčasne žalovanému v uvedenom konaní náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

Z obsahu odôvodnenia sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľ namietanú nesprávnosť rozhodnutia najvyššieho súdu videl v tom, že tento nesprávne posúdil jeho dovolacie dôvody, ktorými sťažovateľ v dovolacom konaní proti rozsudku krajského súdu č. k. 6 Co 199/2004-154 z 12. októbra 2004 namietal, že postupom súdu v tomto konaní sa mu odňala možnosť konať pred súdom tým, že „*predsedníčka senátu na tomto pojednávaní*

neumožnila sťažovateľovi vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom po asi 2,5 minútach jeho prednesu k predloženým dôkazom bol sťažovateľ vyzvaný, aby bol ticho a posadil sa. Podotýkame, že v priebehu tohto pojednávania nebol odporca prerušený vo svojom prejave a mohol povedať k veci čo chcel. Celé pojednávanie pritom trvalo len asi 29 minút“.

Ako vyplýva z odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 41/2005 zo 17. júna 2005, po zistení, že dovolanie bolo podané účastníkom konania, skúmal najvyšší súd predovšetkým jeho prípustnosť.

Vo vzťahu k námietkam sťažovateľa, podľa ktorých mu postupom krajského súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom, najvyšší súd vo svojom rozhodnutí uviedol: „(...) Pokiaľ žalobca v dovolaní namieta, že nemal na pojednávaní konanom dňa 12. 10. 2004 rovnakú možnosť ako žalovaný vyjadriť sa k predmetu sporu, treba uviesť, že táto skutočnosť z obsahu zápisnice o pojednávaní z 12. 10. 2004 nevyplýva. Po začatí pojednávania bol obidvom účastníkom daný priestor k tomu, aby predniesli a doplnili svoje návrhy, čo účastníci aj využili. Ako to vyplýva z obsahu zápisnice o pojednávaní žalobcovi bolo udelené slovo aj po prednese žalovaného. Nebol preto v konaní pred odvolacím súdom narušený princíp rovnosti tak, ako sa to snaží interpretovať žalobca. Napokon na skutočnosť, že tento princíp nebol odvolacím súdom porušený, poukazuje aj žalovaný v svojom vyjadrení k dovolaniu.

K námietke žalobcu spočívajúcej v tom, že odvolací súd mu neumožnil vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, dovolací súd udáva, že odvolací súd na pojednávaní 12. 10. 2004, okrem prečítania záznamu zo spravodajskej realizácie predloženého samotným žalobcom, žiadne iné dokazovanie na tomto pojednávaní nevykonal. Neobstojí preto tvrdenie žalobcu, že mu odvolací súd znemožnil realizáciu jeho procesného práva, ktoré mu priznáva ustanovenie § 123 O. s. p. (právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali).

Pokiaľ bol žalobca počas jeho prednesu vyzvaný predsedníčkou senátu, aby sa vyjadroval k predmetu sporu, nemožno tento postup považovať za taký, ktorým by sa účastníkovi odňala možnosť konať pred súdom. Pojednávanie totiž vedie predseda senátu

a v rámci neho robí vhodné opatrenia, aby zabezpečil splnenie účelu pojednávania a prípadne úspešného vykonania dôkazov (§ 117 ods. 1 O. s. p.). (...)“

Po oboznámení sa s obsahom rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 41/2005 zo 17. júna 2005 dospel ústavný súd k záveru, že najvyšší súd sa námietkami a argumentáciou sťažovateľa v rámci dovolacieho konania riadne zaoberal, vo svojom rozhodnutí uviedol, akými úvahami sa pri hodnotení sťažovateľom namietaných dovolacích dôvodov riadil, ako aj ustanovenia príslušných právnych predpisov, podľa ktorých prípustnosť dovolania posúdil. Svoje rozhodnutie teda najvyšší súd podľa názoru ústavného súdu náležite odôvodnil.

S ohľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde dospel k záveru, že z predloženej sťažnosti ani z k nej pripojeného napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu nevyplýva nič, čo by svedčilo o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyvodených najvyšším súdom, a teda o porušení práva na súdnu ochranu sťažovateľa podľa čl. 46 ústavy (čl. 36 listiny a čl. 6 dohovoru). V nadväznosti na to nemohlo teda dôjsť ani k porušeniu ďalších vyššie označených práv sťažovateľa.

II. C.

Z vyššie uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. novembra 2005